

38,500 Rd., og saa var det i Overensstemmelse med Lovens And, om man fra andre Rilder føiede dette Beløb til. Det var Anledningen til de enkelte Ytringer, som det ærede Medlem mente at kunne tage til Indtægt. Dette udtalte jeg ikke under 3die Behandling ifjor, da der ikke var Anledning dertil, men jeg gik i sin Tid loyalt ind paa at hjælpe Ministeren til dette Beløb, som var ham saa magtpaaliggende, ligesom jeg lige saa loyalt i de 5 Aar overholdt det moralske Bindende i, hvad et andet Flertal end det nuværende havde gjort, fordi jeg sølte mig overbevist om, at Theatrets Reserverfond ligesaa lidt vilde blive angreben uden særlig Bevilling og uden nogen tvivlende Nødvendighed, som at Overstrøelserne i hele denne Sag ikke vilde blive af nogensomhelst Betydning. Naar det ærede Medlem endog fandt mine Udtalelser ved 3die Behandling ifjor kuriøse, er det atter en fuldstændig Forglemmelse af Situationen. Det ene Medlem efter det andet reiste sig mod Udvalget med Bestyrlinger om, at det havde været for velvilligt mod Ministeren i dette Stykke, og jeg sagde da, at vi have slet Intet imod, at de Herrer stemme mod det — bare de passe paa, at vi faae vor Mening gennemført. Det fremkaldte dengang Latter, men det var en Bending under denne Situation, en livlig Afstn, som var til Gunst for den ærede Minister og hans Forslag. Nu vender det ærede Medlem hele Situationen om og finder den kuriøs; men jeg tror ikke, at det ærede Medlem, der dengang stod som Minister, da fandt min Maade at motivere hans Forslag paa kuriøs, men derimod ret behagelig, og at der var 20 Medlemmer, som jo er et ret betydeligt Mindretal, der gik mod hele Udvalget var et Fingerpeg, som jeg tager til Indtægt for, at man ikke vilde høre videre om den Slags Historier. Jeg haaber saaledes at have vist, at min Stilling til dette Forhold har været korrekt gennem de Aar, her har været Tale om, og at der tilvisse ikke kan drages nogen Slutning for det ærede Medlems, den daværende Ministers Standpunkt og Fremgangsmaade i denne Sag, men at tværtimod mine Udtalelser i den Henseende tale imod, hvad Udvalget her paaanker. Angaaende den foreliggende Sag, der jo iøvrigt, som den ærede Formand har gjort opmærksom paa, vil komme til at ligge for til Forhandling senere — i hvilken Stikfelse kan jeg ikke sige — skal jeg henholde mig til Udvalgets ærede Ordførere. Jeg skal kun sige, at dengang jeg hørte det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgfreds (Hall) udtale sig om adskillige Smaating, uvekkommende eller mindre vekkommende Ting, hvorledes en og anden Sætning skulde fortaas nærmere i Udvalgets Flertals Betænkning, og at det og det kunde regnes fra, og at Halvdelen kunde gaa væk her og Halvdelen der, troede jeg egentlig, at det ærede Medlem havde endt til Slutningen med at sige, at der egentlig ingen Overstrøelse var, saa var

man jo i Grunden færdig, saa var der ingen videre Maarm, og saa behøvede man end ingen Meilighed at gjøre sig med at sige det ærede Medlem for Afsens (N. Andersen) Tak for hans velvise Raad.

Seavenius: Jeg tror ikke, at man ved at læse Loven om Theatret igjennem kan komme til andet Resultat end det, jeg søgte at fremsætte igaar, at Lovens Mening er den, at man ved at bevilge en Sum af 470,000 Rd. \times hvad der kunde komme ind ved Salg til Nedbrydning af den gamle Theaterbygning skulde kunne faae det nye Theater færdigt. Det var Meningen dengang, det ligger i Lovens Ord, og man kan henvisse til den daværende Ministers Udtalelse. Men imidlertid skal jeg villig indrømme det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgfreds (Hall), at man meget tidlig fra Administrationens Side er gaaet bort derfra. Man er ved Indbydelsesprogrammet til Konkurrenceegningen gaaet bort fra Lovens Mening, idet man der saa godt som har udeladt, hvad der kunde henføres under Begrebet „Udstyr“, og jeg vil indrømme endvidere, ligesom jeg gjorde igaar, at vi her, Rigsdagen, have ved i Samlingen 1871—72 ikke at have gjort nogen Indvending mod den Kontrakt, som da blev os forelagt, paa inddirecte Maade godkendt den. I saa Henseende er jeg aldeles uenig med Udvalgets ærede Ordfører og det ærede Medlem, der nu havde Ordet. Vi have derigjennem indirecte godkendt, at der vilde komme Udgifter til Inventarium etc. ud over de 470,000 Rd. som der i Loven er Tale om; men fordi dette kan siges, og som jeg mener siges med Rette, følger dog virkelig ikke deraf, at de Udgifter, som bleve nødvendige udover den i Loven fastsatte Sum, kunde tages af Theatrets Reserverbeholdning uden Bevilling. Det ene staar ikke i nogen logisk Forbindelse med det Andet, og Andet eller Mere har jeg paa Mindretallets Begne ikke paastaet, end at der burde søges Bevilling til disse Udgifter af Reserverfonden, til det Forbrugte af Reserverfonden, som er blevet anvendt til den nye Bygning, til Inventariet, og til Dekorationerne; thi ogsaa disse vare ganske sikkert paa Dmtale i 1872, idet den daværende Minister omtalte, at de skulde med ind under denne Sum, idet han gik ud fra den Forsudsætning, at man kunde føre de gamle Dekorationer uden store Udgifter over i det nye Theater, hvilket rigtigst senere har vist sig ikke at kunne gjøres. Alle disse Udgifter, siger jeg, burde der søges Bevilling paa, og efter den Forhandling, vi havde ifjor, er det min Formening, at denne Bevilling burde have været søgt ifjor, forsaavidt man dengang kunde have forudset dem, og at der i alt Fald nu burde være søgt Tillægsbevilling. Andet og Mere har jeg ikke sagt, og jeg tror, at det er Noget, der kan hævdes, endstjændt det jo ganske vist kun har historisk Interesse, da Re-